

Самокосовъ. Иначе не бихъ билъ българинъ.

Бърмова. Тогава нищо нѣма да кажа.

Самокосовъ. Но азъ искамъ да знамъ, Това е да разбере твоя вкусъ. Още повече че ще ми позирашъ. А азъ успѣвамъ само когато всецѣло познавамъ модела си.

Бърмова. Тогава нищо нѣма да кажа Ти си ревнтвъ!

Самокосовъ. А когато това е нужно за моето творчество?

Бърмова. Утре! .Утре пакъ ще дойда. Ще донеса цѣла тетрадка стихове. И ще ти разкажа. .

Самокосовъ. Утре ще почна работа. За това нужно ми е сага поне нѣкои по силни моменти изъ твоя животъ.

Бърмова. Не! сега не! Сбогомъ! (излиза)

VIII

(Самокосовъ гледа изненаданъ).

(Каломановъ е излѣзълъ и стои вцепененъ)

Самокосовъ. (като вижда другаря си) Изтървахъ я!

Каломановъ. (е онемѣлъ).

Самокосовъ. Кой знае колко си се измжчвалъ въ това прашно мѣсто?

Каломановъ. (гледа сломенъ).

Самокосовъ. Защо ме гледашъ така?

Каломановъ. (избухва) Змия проклета!

Самокосовъ. Какво има, бе?

Каломановъ. Проклетница! Извергъ!

Самокосовъ. Да не е нѣкоя отъ твоитѣ!